

Роксолана Нестеренко

(16 р., Гімназія ім. Маркіяна Шашикевича, м. Чортків, Тернопільська обл.)

Місто, у яке прийшла війна

(скорочено)

...Водій таксі зупинив авто на естакаді. Тато з мамою витягували валізи, а я закинула на спину рюкзак. Поглядом окинула багатоповерхівки. Місто ще тільки починало прокидатися. Було прохолодно, але всередині мене тепло від думки про те, що скоро я буду їхати потягом. З дитинства мала таку дивну любов до цих синіх залізних коробок на колесах. Я майже щоліта перетинала тисячу кілометрів Україною, щоб приїхати до своєї бабусі на Тернопільщину. Цілий рік чекала на цю поїздку, хоча мене нещадно захитувало у будь-якому наземному транспорті. Із піднесеним настроєм, викликаним наближенням поїздів, я разом із батьками зайшла у прохолоду залізничного вокзалу. Великий, зроблений з бетону, сталі та скла, він завжди подобався мені. Дві стіни – суцільні вікна, а над ними золотим містком перекинена стеля. Вокзал цей не був таким вишуканим, як київський, чи модерновим, як донецький, але для мене він був найкращим. Він нагадував храм. Я й сама не знаю, чому. Можливо, справа була у світлі, яке проникало звідусіль, а, може, це все було через велику кількість людей, які ходили цією залогою. Кожен залишав тут частинку себе: у цих незручних дерев'яних кріслах, у чергах, що вкорочувались і видовжувались, у склі, через яке дивилися на наближення поїздів.

Коли я жила там, то зовсім не задумувалася про красу вокзалу. Ні, такі речі зовсім не хвилювали мене. З гіркотою згадуються заїжджені слова: «Ми починаємо цінувати тоді, коли втрачаємо».

Перше, що привернуло б погляд людини, котра потрапила того ранку на луганський вокзал, – великі черги до кас. Луганчани, які мали хоча б найменший шанс виїхати кудись, робили це. Одразу згадувались родичі, знайомі, з якими вже й не спілкувався купу літ... А війна тільки-но починалася. І ніхто не знав, скільки вона буде тривати і коли закінчиться. Тоді і «війною» її ніхто не називав. У душах людей ще жевріла надія на те, що все припиниться до кінця літа. Сильне це почуття – надія, але й воно має властивість згасати...

Цієї ночі в далекому Києві міліція побила студентів. Молоді люди ховались від «Беркута» у церкві. Серед ночі Київ наповнився криками болю, благаннями та дзвонами Михайлівського собору. Відео з жорстокими побиттями миттю розлетілося інтернет-мережею.

Це було несподівано, як удар у живіт, але все одно виглядало якось нереально. Люди не могли до кінця повірити, що це справді відбувається у нашій країні. І не вірили ще довго, поки перші вибухи та постріли не почали забирати життя за життям...

... Смерті 18-20 лютого у Києві стали настільки шокуючими та неочікуваними, що про це старались навіть не говорити. Це було важко і небезпечно. 21 лютого мій класний керівник зняла зі стіни портрет Януковича (він висів у кожному нашому кабінеті) та вдягла вишиванку. На день народження Тараса Шевченка 9 березня луганчани зібралися біля пам'ятника Кобзареві. Провести захід їм не дали тітушки, які за сигналом стіною посунули на мітингувальників та простих людей, які опинилися поруч. Моя вчителька української мови, яка була там вперше і востаннє, розповідала, що з дорослими на тому заході були й діти. На щастя, ніхто не постраждав. ОДА було захоплено російськими силами. Ось так і почалась «російська» весна в Луганську...

...У червні я ще з'їздила до своєї бабусі в область. Уже тоді мені довелося проїжджати кілька блокпостів. Люди зі зброєю вже не лякали. Були дні, коли батьки дзвонили мені з Луганська й говорили про те, як сильно вони мене люблять. Це було схоже на прощання. Після катастрофи літака Іл-76 під Луганськом у ніч з 13 на 14 червня батьки остаточно вирішили вивезти мене з міста. Ось так через десять днів я й опинилася на залізничному вокзалі з валізами та квитками у невідомість.

* * *

Наступні шість місяців стали для мене випробуванням.

Коли мій тато відправив нас з мамою, то поїхав до бабусі, як планував, на кілька днів. Як виявилось потім – майже на три місяці. Ми тримали з ними зв'язок. Було важко спілкуватися, адже ми були в безпеці, а вони – ні. У серпні я вже знала, що не повернусь до Луганська, але ще не усвідомлювала цього. Коли першого вересня в новій школі в оточенні незнайомих мені людей мене попросили сказати кілька слів, то єдине, що я з себе витиснула, було: «Якби хтось сказав мені рік тому, що в моєму місті буде війна, я б не повірила...». А далі – сльози.

Я не хотіла вірити в те, що одинадцятий клас я закінчу не зі своїми однокласниками. Усе для мене було чужим. Здавалося, що, коли наступного ранку відкрию очі, переді мною буде рідна квартира, за вікном – місто, тато з бабусею будуть поряд. Попри те, що нові однокласники були привітними до мене, я не хотіла відкриватися їм. Надто важко для мене давалася адаптація в новому місті та колективі. Час від часу я дзвонила своїм друзям з Луганська. Більшість із них виїхала, але багато хто й залишився. Спочатку в нас ще були спільні теми для розмов, проте згодом знаходити точки дотику стало складніше. Тепер кожен із нас жив своїм життям...

...Моя країна змінилася, як і я, як і кожен, кого торкнулася ця війна. Нам усім доводиться переживати нелегкі часи, але воно того варте. День у день ми прямуємо вперед до мети, іноді вертаємо, щоб зробити ривок уперед. Ми жертвуємо найдорожчим, залишаючи лише спогади та надії на краще. Віра у те, що всі наші жертви не марні, запалює вогонь у наших серцях. Коли приходить розуміння того, що ця війна ще буде тривати, з'являється дике бажання боротися за своє майбутнє.

Я не хочу відступати. Мені довелося надто багато втратити, і я не можу зупинитися на півдорозі. Нехай у мене немає можливості захищати свою країну, свій рідний дім зі зброєю в руках, але я можу вчитися, здобувати знання, щоб у майбутньому допомогти Україні оговтатись від цієї війни. Якщо ми зможемо знайти себе, то знайдем і свою державу. Коли кожен громадянин України буде робити щось маленьке для своєї країни, то разом ми поборемо найлютіших і найжорстокіших ворогів. Головне пам'ятати, що найбільшим ворогом для нас є ми самі.

Нехай моя історія допоможе людям зрозуміти, наскільки важлива кожна мить їхнього життя. У час війни, коли втратити найдорожче можна за лічені секунди, потрібно лише розплющити очі та роззирнутися. Ви побачите те, чого ніколи не помічали, розкриєте світ наново. Ви зрозумієте, що є те, за що насправді варто боротися щодня, – за життя.

